

A helytállás tudatával...

Az évek futását nem lehet megállítani. Akkor sem lassul, ha igen gazdagok, tartalmasak, a szorgalom gyümölcseivel terhesek az esztendő. Megrakodva is gyorsan — vagy tán még gyorsabban — elérnek a nyugdíjas korig.

S a búcsú különösen nehéz ilyenkor. A búcsúztató szavak egy élet számvetését is jelentik, arra is felelnek, ki mit, s mennyit takarított be a közösség kaptárába, mit adott és alkotott a többiek számára.

Egy gazdag, dolgozó élet emlékezoalkjait pergetik vissza a köszöntő-elköszönő szavak. A Dél-magyarországi RÖVIKÖT Vállalatnál vagyunk, a kis teremben tíz év munkájáról, közös küzdelmeiről és eredményeiről szólnak a szavak. Abból az alkalomból, hogy Pusztai Józsefnét, a vállalat igazgatóját búcsúztatják.

Ez a tíz év csak egy darabja Pusztai Józsefné mozgálgalmas életének. De hogy a vállalat élén ebben a tíz évben maradandót alkotott, azt kitüntetései is tükrözik. A Belkereskedelmi Kiváló Dolgozója kitüntetést korábban, s most, június 30-án átvehette a Munka Erdemrend arany fokozatát is.

A RÖVIKÖT kollektívája előtt dr. Szabó László igazgatóhelyettes tolmácsolja a Belkereskedelmi Minisztérium köszönetét is. Borsos

László miniszterhelyettes szavait idézi a szocialista kereskedelem területén kifejtett eredményes munkásságáról. A jókívánság: „nyugállományban töltendő éveikhez sok erőt és egészséget kívánok” itt összecseng a közösség jókívánságaival, a gratulációkkal, meleg baráti szavakkal.

Pusztai Józsefné életének csak egy darabja az itt töltött tíz év. A többi? Sok fáradtságos, kitaró munka; évek a pártapparátusban, évek a pénzügyi vonalon, évek az állami élet különböző területein. Elvégzett munkák, megharcolt harcok, tettek, tettek és tettek; mert a tettek embere volt ez az egyszerű szavú, barna szemű asszony. Munkáslányként kezdte, előbb a térszolgálatban, majd az újszegedi kenderben — itt dolgozott 1935-től 1945-ig. S amint természetesen volt, a munkásotthonba, a Juhász Gyula által „a jövő szent menedékének” nevezett Otthonba járt, hogy részt vett a kulturális munkában, a választási propagandában, a Népszava terjesztésében — épp ilyen természetesen kapcsolódott be a „fényes szelek” nemzedékének teremtő mozgalmi tevékenységébe, a szocializmus építésébe is.

Ezt az aktivitást, ezt a lelkesedést, a párt kitűzte feladatában való derekas

helytállást emeli ki Perjesi József, aki az MSZMP Csongrád megyei bizottsága nevében köszönti a nyugdíjba vonulót.

„A kommunista akaratérő, mely a szegedi munkásotthontól végigkísérte az élet különböző területein, biztosította, hogy ügyünk, a szocializmus építésének odaadó munkása legyen mindenütt” — mondja róla, a munkásnőből lett vezetőről. Hozzáteve: kevesen mondhatják el magukról, hogy ilyen sok feladat megoldását követelték meg tőlük az élet, de azt is kevesen, hogy ennyiszor lelték örömeiket a jól végzett munkában.

S ez mottója is lehet a búcsúztatásnak. Ellenpontja az idő múlását óhatatlanul kísérső szomorúságnak is. Hisz az öröm, a helytállás tudata és elégedettsége bizonyára megmarad az elbúcsúzóban, amint hogy a búcsúztatók is ezt az emléket fogják őrizni. Abból pedig, hogy a jókívánságok aktív pihenésre szólnak, következik az is: tapasztalataira, tudására továbbra is számítanak kollégái és elvtársai.

Aranygyűrűt húznak az ujjára — a törzsgárda jutalmaként. Csillag ez is — az érdemrend és ez a gyűrű bizonyára hosszú ideig aranyfényt sugároz majd a nyugdíjas esztendőkre.

S. M.

Hiányszakma

Az ipari tanuló érettségije a szakmunkásvizsga. Dokumentumnak az érettségi értékesebb — szakmunkásbizonyítvánnyal viszont gyorsabb, nagyobb kereset-höz jutni. A gimnáziumi érettségi általában csak ígéretet, a sikeres szakmunkásvizsga munkakönyvet jelent.

JÓ KÖZEPES OSZTÁLY

Szerencsére a meleg is elviselhetőbb ezen a reggelen.

A Szegedi Vas- és Fémipari Szövetkezet udvarán néhány gépkocsi és sok-sok bicikli; a dolgozók autódidakta közlekedők, a Kátai-köz gyalogosan messze van még a vilámostól is. A portán összefutunk Balla Jánossal, a 624. sz. iparitánuoló intézet tanárával, aki frissítő jaffákkal igyekszik vissza a tanmühelybe. Hamarosan szünet lesz, fellelőgezhetnek a lakatos tanulók, rájuk is fér, már két órája dolgoznak a munkapadoknál. Túl az írásbelin, innen a szóbelin, gyakorlati szakmunkásvizsga folyik. Jelentősége a három próba közül talán éppen ennek a legnagyobb, ha az összsztályzat fél jegyre jön ki, a gyakorlati eredménytől függ, felfelé, vagy lefelé kerekítik. Így van ez rendjén, a szakmunkásnak az a legfontosabb

sabb, miként forgatja a számat.

— Jó közepes osztály — mutat körül a kék egyenköpenyegesre tanárunk —, írásbelijük is ilyen. Különböző vizsgáztak szak- és anyagismeretből, munkavédelemből, szakrajzból és szakszámítanból. Talán a munkavédelem területén, amiről nemcsak nálunk, az iskolában, itt az üzemben is sokat hallottak.

UTOLSÓ FECSKÉK

Valamikor a tanmühely öt

szörőse volt a jelenleginek, aztán ahogy fogytak a jelöltek, úgy zsugorodott. Az osztály kifutott, a 624-es intézetben jövőre már nem indul hagyományos, csak emelt szintű tagozat, mely ugyanígy hároméves képzést ad, mint a mostani, csak a lehetőségek nagyobbak. Például felvételi nélkül folytathatják tanulmányaikat a szakközépiskolában, s matematikából, fizikából, kémiából alapsabb ismeretekhez jutnak a diákok. Ami továbbtanulást igényel, gyakorlatilag a szakközépiszkolák esti tagozatára válthatnak útlevelet, a friss szakmunkás-bizonyítvány birtokában luxusnak tűnik, ha valaki nem vállal munkát. Mellette viszont nyugodtan tanulhat, érettségizhet. Ez persze a jövő zenéje — a társintézményben, a 600-as intézetben azért változatlanul folyik majd hagyományos képzés is, korszerűbb feltételekkel, maga az iskola biztosítja a tanmühelyt, falain belül.

Azt mondják, nem nehéz munka, a kereseti lehetőségek sem mostohák, mégis egyre inkább hiányszakma: esztérgályos, marós, csak elvétve akad. A 624-es intézetből általános- és géplakatos, marós és fényező-mázoló tanulók jártak az üzembe.

MAJD ÁTKÉPZÉSSEL

a vizsgázóknak hegesztett kulcsot, mutató-gyűrűt, a sorozatgyártású műanyag hajlítógép szerkezeti részét megcsinálniok. Nem öncélú modell, olyat, amit a termelésben is használnak. Idejük van rá, minimálisan öt, legfeljebb hét-nyolc óra, elképzelhetetlen, hogy valaki ne tudná befejezni, bármi módon sikerül. Az üzemi tanulófelelőse, Ballai József

jár végig a teremben, csendben figyel, megmutat valamit vagy bólogat. Egyszóval, ahogy a vizsgákon szokás.

— Elégedettek vagyunk az osztállyal, az általános lakatosoknak már félétől kezdő fizetést adhattunk. Ez a Lukács gyerek ügyes fiú, de a többiekre sem lehet panaszkodni. Nem nehéz munka, szeretni kell. Hogy mégis hiányszakma? Teljesítményre dolgozunk, az ácsorgás, a főlős sziesztázás zsebre megy. Itt meg kell fognia magát annak, aki keresni akar, talán ezért is pályáznak el a kényelmesebbek. Mások kevesebb energiával többet lehet keresni — nálunk gépgyártás folyik, nincs pardon. S valljuk be őszintén, manapság az emberek elkényelmesedtek.

Rábólint a főmérnök, Kún Szabó József. Időközben érkezett ide, ő a vizsgabizottság elnöke:

— A lakatosok szövetkezeti szinten átlagosan 13,50–14 forintos órabért dolgoznak, ez természetesen a teljesítménnyel növelt órabér. A hagyományos negyedévi túlórákkal körülbelül 2600–2700 forint az átlagkereset, nem túl sok. Szövetkezetünk 630 dolgozója közül 380 a munkás, problémáink jobbára a forgácsoláznál adódnak, ahol két műszakban dolgoznak, de csupán a délelőtti teljes, a délutáni 30 százalékos. Lakatos is, hegesztő is, kellene, s be kell vallani, az iskola nem oldotta meg gondjainkat. Mást ne mondjak: most is a 600-as intézettől kért keretnek csak a negyedet kaptuk. Hát... majd az itteniek átképzésével próbálkozunk tovább.

A HOZZÁÁLLÁS

Faggatom Lukács Árpádot, akit a tából általános- és géplakatos, marós és fényező-mázoló tanulók jártak az üzembe. Faggatom Lukács Árpádot, akit a tából általános- és géplakatos, marós és fényező-mázoló tanulók jártak az üzembe. Faggatom Lukács Árpádot, akit a tából általános- és géplakatos, marós és fényező-mázoló tanulók jártak az üzembe.

Nikolényi István

Figaróval adöntőbe!

Liebmann Béla felvétele

Szombaton ismét a késő éjszakai órákba nyúlt a Ki mit tud? harmadik középdöntője, ahol az operai kategóriában szegedi versenyző, dr. Zámbo Géza is pályázott a döntőre. Két budapesti ellenfelével szemben sikerrel vette ezt az akadályt is, jöllehet, közel sem a könnyű számok közé sorolható áriával indult, Figaro belépőjével Rossini A szevillai borbély című operájából. A zsüri öt juttatta tovább, s a tapsokból ítélhetően, a közönség is rá szavazott volna, Szombaton vele is találkozunk a képernyőn, a Ki mit tud? fináléjában.

Egy ház története

A Délmagyarország szombati száma képet közölt az Április 4. útja 48. sz. ház bontásáról. Az alkalom kiánálkodik, hogy elmélkedjünk kissé a szegedi helytörténeti kutatásban elhanyagolt tárgykör, a háztörténet szükségességéről. Ilyen munkák ugyanis nálunk még alig-alig születtek, nagy múltú műemlékeinknek monografikus földolgozásai sincsenek. Még a Zsótér-házról is csupán résztanulmányok jelentek meg.

Az Április 4. útja 48. sz. ház nem műemlék, semmi művészettörténeti nevezetessége nincs. Története mégis érdekes, s arra legalábbis érdemes, hogy néhány mondatban idézzük. A telekkönyvekből, levéltári iratokból nyilván ki lehetne kutatni, ki, mikor építette, kié

volt ekkor meg ekkor. De fontosabb, hogy a század fordulóján neves lakója volt Vass Mátyásnak (1837–1903), a szegedi tanítómozgalom kiváló úttörőjének, a belvárosi elemi iskola neves igazgatójának, a haladó pedagógiai szakirónak, tanügyi szervezőnek és neveléstani újtónak személyében.

Egy szomorú történeti nevezetessége is van a háznak: 1941. április 7-én, amikor Jugoszlávia megtámadásakor jugoszláv repülőgépek támadást intéztek Szeged, első sorban a nagyalomás ellen, a tetőzetét bomba érte. Így hát idén február 22-én, amikor gázrobbanás tette végképp használhatatlanná, már másodszor érte szokatlan szerencsétlenség.

P. L.

Az MHSZ küldöttsége Prágában

Hétfőn hivatalos látogatásra Prágába érkezett a Magyar Honvédelmi Szövetség — MHSZ — öttagú küldöttsége, amelyet Kiss Lajos vezérőrnagy, a szövetség főtitkára vezet. A repülőtéren a magyar vendégeket a csehszlovák testvérszervezet, a Svazarm képviselői fogadták, élükön Otakar Rytírhadsereg tábornokkal, a Svazarm elnökével.

A következő: bírság

A vízkorlátozás és megszegői

Lapunkban annak idején már ismertettük a szegedi vízkorlátozásról szóló határozatot. Megírtuk, hogy a gyorsan növekvő felhasználással nem tudott lépést tartani a víztermelés, ezért napközben meg kellett tiltani a locsolást, nehogy víz nélkül maradjon a lakások egy része. Ez a rendelet különösebb problémát senkinek nem okozhatott, hiszen a kertek nem maradtak víz nélkül. Ejjelente ugyanis szabad locsolni. Csakhogy sokan nappal is öntöznek, fogyasztják a vizet, nem gondolva arra, hogy más lakosokba így kevés jut, hogy mások esetleg gyermekeiket nem tudnak megfürdetni.

A tanács szakemberei természetesen ellenőrzik, betartják-e a korlátozásokat. Sajnos, meglehetősen sok szabálysértőre bukkannak. Az Újszegeden és a kiskertekben végrehajtott ellenőrzések során több tucat locsoló kerttulajdonost találtak, akik ellen meg is indították a szabálysértési eljárást. Sok olyan kertre is bukkantak, ahol a vizes föld

a friss locsolásról árulkodott, ha az öntözésen éppen nem is kaptak rajta a gazdát.

A tanács szerveinek nem az a célja, hogy pénzt szedjen be az emberektől. Ezt bizonyítja, hogy, bár háromezer forintba is meg lehetne bírságozni a határozat megszegőit, az összeg általában csupán 400–500 forint. A cél az, hogy betartassák a rendeletet, amely a város lakóinak érdekét szolgálja.

A bírságok eredménye máris megmutatkozott. Sokan már éjjelente locsolják a kertjüket. Jó lenne azonban, ha a vízkorlátozás rendelkezéseit a szabálysértési eljárás fenyegetése nélkül is betartaná a lakosság. Hiszen ez nem félelem, hanem elsősorban emberség kérdése. Mindenesetre a vízkorlátozás betartását ezután is rendszeresen ellenőrzik, és ha szükséges, bírságnak is. De az igaz az, ha senkit sem kellene büntetni, ha mindenki akadna eleget jó érzés, a többi ember, Szeged többi lakójának megbecsülésére.

Sz. I.

Jubileumi tárlat

Az újratervezésének 250. évfordulóját ünneplő Szarvason hétfőn gyűjteményes kiállítás nyílt a Vajda Péter műve-

lődési központban. A jubileumi tárlaton 25 Békés megyei festőművész, grafikus és szobrász alkotásait mutatják be. (MTI)